והא מן מאכל עצמו נדר. ואמאי אסור להשאילו נפה והני לאו מאכל עינהו: **הנאת מאכלך עלי.** יהא אסור: **ואימא.** מאי הנאת מאכלך שלא יעלום חיטין שלו ויתן על גבי מכתו והיינו נמי הנאת מאכלך ואכתי אמאי לא ישאילנו נפה וכגרה: **המביאה לידי מאכלך עלי.**

והא מן מאכל נדר אמר רשב"ל באומר הנאת מאכלך עלי [א]אימא שלא יעלום חיטין ויתן על מכתו אמר רבא [ב]באומר הנאה המביאה לידי מאכלך עלי אמר רב פפא [ג]שק להביא פירות וחמור להביא עליו פירות ואפי' צנא בעלמא הנאה המביאה לידי מאכל הוא [ד]בעי רב פפא סום לרכוב עליו וטבעת ליראות בה מהו מיפסק ומיזל בארעיה מאי תא שמע אבל משאיל לו חלוק וטלית נזמים וטבעות היכי דמי אילימא שלא ליראות בהן צריכא למימר אלא לאו אפילו ליראות בהן וקתני משאילו לא לעולם שלא ליראות ואיידי דקתני רישא לא ישאילנו תנא סיפא משאילו: **מתני'** [ה]וכל דבר שאין עושין בו אוכל נפש מקום שמשכירין כיוצא בהן אסור: **גמ'** מכלל דרישא אף על פי שאין משכירין מאן תנא [ו]אמר רב אדא בר אהבה ר' אליעזר היא: **מתני'** [ז]המודר הנאה מחבירו שוקל לו את שקלו ופורע את חובו ומחזיר לו את אבידתו מקום שנוטלין עליה שכר תפול הנאה להקדש: **גמ'** אלמא [ח]אברוחי ארי בעלמא הוא ושרי מאן תנא [ט]אמר רב הושעיא זו דברי

והא מן מאכל עצמו נדר. ואמאי אסור להשאילו נפה והני לאו מאכל עינהו: **הנאת מאכלך עלי.** יהא אסור: **ואימא.** מאי הנאת מאכלך שלא יעלום חיטין שלו ויתן על גבי מכתו והיינו נמי הנאת מאכלך ואכתי אמאי לא ישאילנו נפה וכגרה: **המביאה לידי מאכלך עלי.** ונפה וכגרה מביא מאכלו למאכל ולהכי לא ישאילנו לו: **אפי' שק וכו' ואפי' צנא בעלמא.** של מדיר אסור למודר ליתן בה פירות דהנאה המביאה לידי מאכל הוא ואסור: **סום לרכוב עליו.** ליכך לבית המשתה: **או טבעת ליראות בה.** בבית המשתה כדי שיהנהו כו כבוד והיינו הנאה: **מיפסק ומיזל בארעיה.** שהולך דרך קרקעו לבית המשתה ומקבל דרכו: **מהו.** מי הוי הנאה המביאה לידי מאכל בכל הני או לא: **לריכא למימר.** דשרי הא ליכא הנאה כלל: **וקתני משאילו.** וש"מ דשרי: **לא לעולם.** אפי' שלא ליראות בה. ובדין הוא דלא היה צריך למיתני משאילו: **אלא איידי וכו'.** ומהא ליכא למשמע מינה: **מתני' מקום שמשכירין.** שנוהגין להשאיל כל אלו הדברים על ידי שכירות אסור למדיר להשאילו דכיון שנוהגים להשכיר מיחזי כהנאה המביאה לידי מאכל ואסור: **גמ' מכלל דרישא.** דקתני לא ישאילנו נפה וכגרה הוי אע"פ שאין משכירין כלומר שאין נוהגין להשאיל בשכירות אע"ג דלא הוי הנאה גמורה דכיון שאין משכירין מאי קא מהני ליה אם זה לא ישאילנו שכנו אחר משאילו בתנם שהרי מקום שאין משכירין הוא: **מאן תנא.** דאפילו הכי אסור: **ר' אליעזר היא.** אבל מיפא דקתני מקום שמשכירין אסור דברי הכל היא דהנאה גמורה היא: **מתני' שוקל לו את שקלו.** המדיר יכול ליתן בשבילו מחצית השקל שנותנין לתרומת הלשכה ויכול לפרוע חובו ואין מהנה לו כלום [ט]. מדקתני פורע חובו אלמא לא מהני ליה מנכסיו דהא לא יהיב ליה בידים ממש: **גמ' אלמא אברוחי ארי בעלמא הוא.** שמבריח חובו מעליו ושרי: **מאן תנא.** דאברוחי שרי: דברי

היינו אסור אלא באכילה בלבד ומותר בכל דבר אחר אמר הנאת מאכלך עלי אסור באכילה ואסור לעשות חטים על גב מכתו אבל לשאול ממנו נפה וכגרה שרי אמר הנאה המביאה לידי מאכל עלי אסור באכילה ואסור לשאול נפה וכגרה מיהו לעשות חיטין ויתן על גבי מכתו שרי. כך נראה בעיני: **שק להביא עליו פירות וכו' הנאה המביאה לידי מאכל הוא.** דלא תימא לא מקריא הנאה המביאה לידי מאכל אלא לתתן המאכל בנפה וכגרה אבל להביא אליו המאכל בלבד בשק וחמור שרי קמ"ל רב פפא: **צנא.** סל: **סום לרכוב עליו וטבעת ליראות בה מיפסק ומיזל בארעיה מאי.** דמי אמרינן הני דהקרבת המאכל אליו מקרי הנאה המביאה לידי מאכל אפי' הכי להקריב עצמו למאכל כמפסק ומיזל בארעיה כדי שיהיה שם מהרה לאו הנאה המביאה לידי מאכל היא דשאני התם שעשה במאכל עצמו וכן נמי סום לרכוב עליו [י]ליראות בה כדי שיראה כאדם חשוב כשירכוב על סום והא טבעת על ידו ובשביל זה יתנו לו מנה יפה כי האי גוונא גרמא בעלמא הוא: **אילימא שלא ליראות בהן לריכא למימר.** דשרי במודר מאכל כיון דאין משכירין כיוצא בהן משיטת אלא לאו אפילו ליראות בהן וקתני משאילו אלמא גרמא דמאכל שרי. וכל הני דבעי רב פפא גרמא בעלמא ניהו: **איידי דקתני רישא לא ישאילנו.** לאשמועינן דנפה וכגרה כלים שעושין בהם אוכל נפש הן וכמו שפירשתי במשנתנו תנא סיפא משאילו: ולענין הלכה בעיא דרב פפא לא איפשיטא הלכך נקטינן בה לחומרא: **מתני' מקום שמשכירין כיוצא בהן אסור.** אפי' במודר מאכל דהאי מודר מאכל דמתני' הא מוקמת ליה בגמרא באומר הנאה המביאה לידי מאכל עלי והני כיון דרגילין להשכירן וזה משאילו בלא שכר הנאה המביאה לידי מאכל היא שהרי בדמי השכירות שמחל לו יקח מאכל: **גמ' מכלל דרישא.** דהיינו לא ישאילנו נפה וכגרה אף על פי שאין משכירין דמאי דשרי בחלוק וטלית נזמים וטבעות אסרינן בנפה וכגרה: **מתני' שוקל לו את שקלו.** המדיר למודר וכן פורע לו חובו. ובגמרא מפרש טעמא: **ומחזיר לו אבידתו.** דלא מידי יהיב ליה אלא מידעם דנפשיה קמהדר ליה: **מקום שנוטלים עליה שכר.** דהיינו אם היה מחזיר בטל מן הסלע דבכי האי גוונא מחייב בעל אבידה ליתן לו שכר כדאיתא בבלו מציעות (כ"מ דף ל:): **הפול הנאה להקדש.** אם אין מחזיר רוצה לקבל השכר יתנו מודר להקדש שאילו היה מוחל לו מדיר נמצא מהנהו: **גמ' אלמא אברוחי ארי בעלמא הוא ושרי.** אשוקל לו שקלו ופורע לו חובו קאי דלהכי שרי משום דלאו מידי יהיב ליה אלא שמסלק המלוה מעליו. ומש"ה נמי שוקל לו שקלו דהא לא מהני דבלאו הכי יש לו חלק בקרבנות לבור כדתנן (כתובות קח. ב"מ נח.) תומכין על האבוד ועל הגבוי ועל העתיד לגבות מאי אמרת הא קא מהני ליה דפרע חובו אברוחי ארי הוא ושרי: **אמר ר' אושעיא הא מני תנן היא.** דס"ל [כתובות קז:] שהמפרנס אשת חבירו שפורע לו חוב מזונותיו הרי הם מעותיו על קרן הלכי משום דלא חשיב מהני אלא מבריח ארי בעלמא:

אפי'

מיגשי אסור במודר הנאה אבל רבנן דפליגי עליה סברי דכל היכא דלא אסר עליו אלא הנאתו כה"ג לא מקרי הנאה דכיון דמידי דלא קפדי בה אינשי הוא אין זה קרוי נהנה מחבירו. ואם תאמר דהכא משמע דבדריסת הרגל לא קפדי אינשי ומש"ה שרו רבנן ואילו כפ' מזקק הבתים (נ"ב דף מ:) אמרינן גבי אלו דברים שאין להם חזקה ואמרינן הכא בחבר של שותפין עסקינן דלהעמדה כדי לא קפדי אלמא דוקא שותפין הוא דלא קפדי הא אינשי דעלמא קפדי וכיון שכן ליתסר אפילו לרבנן. תירץ הרמב"ן ז"ל דהעמדה דאמר התם היינו להתעכב ולישב בחבר דומיא דהעמדת בהמה דתנן התם במתני' (שם.) וכי האי גוונא הוא דאמר דדוקא שותפין לא קפדי הא אינשי דעלמא קפדי אבל הכא בדריסת הרגל בעלמא עסקינן דהיינו לעבור דרך חברו ולא להתעכב שם וכתב"ג אפי' אינשי דעלמא דלא שותפין לא קפדי ומש"ה שרו רבנן: ולענין הלכה פסק הרמב"ן ז"ל כר' אליעזר דאמר ויתור אסור כיון דסתם לן תנא הכא כוותיה ועוד דסוגיין דפ' השותפין שנדרו (לקמן מח.) כוותיה אזלא. אבל ר"ת ז"ל כתב בפרק חזקת הבתים [בבא בתרא לט.] אלו דברים שאין להם חזקה דלית הלכתא כרבי אליעזר וכן דעת ר"ת ז"ל: **והא מן מאכל נדר.** וכיון שכן למה יאסר: **דאמר הנאת מאכלך עלי.** דכיון שהוסיף ואמר הנאת המאכל הרי אסר על עצמו כל מה שגורם לאותו וקרי ליה מאכלך משום דבגרמת הנאה שלו הוא מתוקן והוה סלקא דעתך הכי דאי לא מאי מיקרי הנאת מאכל: **ואימא שלא יעלום חיטים ויתן על גבי מכתו.** דהנאת מאכל לא משמע אלא שלא יהנה מגוף המאכל עצמו ולאסור אפי' הנאת המאכל אמר הנאת מאכלך ואכתי ליתסרי: **אמר רבא באומר הנאה המביאה לידי מאכל עלי.** איכא מאן דאמר דבכה"ג אסור כיון בלעיסת חטים על גבי מכתו בין בנפה בין בכגרה. ואין נוח לי דבכלל הנאה המביאה לידי מאכל לא משמע נתינת חטים לעוסין ע"ג מכתו. אלא הכי הוי פסקא דמילתא דאי נדר ממאכל לשון אסור אלא באכילה בלבד ומותר בכל דבר אחר אמר הנאת מאכלך עלי אסור באכילה ואסור לעשות חטים על גב מכתו אבל לשאול ממנו נפה וכגרה שרי אמר הנאה המביאה לידי מאכל עלי אסור באכילה ואסור לשאול נפה וכגרה מיהו לעשות חיטין ויתן על גבי מכתו שרי. כך נראה בעיני: **שק להביא עליו פירות וכו' הנאה המביאה לידי מאכל הוא.** דלא תימא לא מקריא הנאה המביאה לידי מאכל אלא לתתן המאכל בנפה וכגרה אבל להביא אליו המאכל בלבד בשק וחמור שרי קמ"ל רב פפא: **צנא.** סל: **סום לרכוב עליו וטבעת ליראות בה מיפסק ומיזל בארעיה מאי.** דמי אמרינן הני דהקרבת המאכל אליו מקרי הנאה המביאה לידי מאכל אפי' הכי להקריב עצמו למאכל כמפסק ומיזל בארעיה כדי שיהיה שם מהרה לאו הנאה המביאה לידי מאכל היא דשאני התם שעשה במאכל עצמו וכן נמי סום לרכוב עליו [י]ליראות בה כדי שיראה כאדם חשוב כשירכוב על סום והא טבעת על ידו ובשביל זה יתנו לו מנה יפה כי האי גוונא גרמא בעלמא הוא: **אילימא שלא ליראות בהן לריכא למימר.** דשרי במודר מאכל כיון דאין משכירין כיוצא בהן משיטת אלא לאו אפילו ליראות בהן וקתני משאילו אלמא גרמא דמאכל שרי. וכל הני דבעי רב פפא גרמא בעלמא ניהו: **איידי דקתני רישא לא ישאילנו.** לאשמועינן דנפה וכגרה כלים שעושין בהם אוכל נפש הן וכמו שפירשתי במשנתנו תנא סיפא משאילו: ולענין הלכה בעיא דרב פפא לא איפשיטא הלכך נקטינן בה לחומרא: **מתני' מקום שמשכירין כיוצא בהן אסור.** אפי' במודר מאכל דהאי מודר מאכל דמתני' הא מוקמת ליה בגמרא באומר הנאה המביאה לידי מאכל עלי והני כיון דרגילין להשכירן וזה משאילו בלא שכר הנאה המביאה לידי מאכל היא שהרי בדמי השכירות שמחל לו יקח מאכל: **גמ' מכלל דרישא.** דהיינו לא ישאילנו נפה וכגרה אף על פי שאין משכירין דמאי דשרי בחלוק וטלית נזמים וטבעות אסרינן בנפה וכגרה: **מתני' שוקל לו את שקלו.** המדיר למודר וכן פורע לו חובו. ובגמרא מפרש טעמא: **ומחזיר לו אבידתו.** דלא מידי יהיב ליה אלא מידעם דנפשיה קמהדר ליה: **מקום שנוטלים עליה שכר.** דהיינו אם היה מחזיר בטל מן הסלע דבכי האי גוונא מחייב בעל אבידה ליתן לו שכר כדאיתא בבלו מציעות (כ"מ דף ל:): **הפול הנאה להקדש.** אם אין מחזיר רוצה לקבל השכר יתנו מודר להקדש שאילו היה מוחל לו מדיר נמצא מהנהו: **גמ' אלמא אברוחי ארי בעלמא הוא ושרי.** אשוקל לו שקלו ופורע לו חובו קאי דלהכי שרי משום דלאו מידי יהיב ליה אלא שמסלק המלוה מעליו. ומש"ה נמי שוקל לו שקלו דהא לא מהני דבלאו הכי יש לו חלק בקרבנות לבור כדתנן (כתובות קח. ב"מ נח.) תומכין על האבוד ועל הגבוי ועל העתיד לגבות מאי אמרת הא קא מהני ליה דפרע חובו אברוחי ארי הוא ושרי: **אמר ר' אושעיא הא מני תנן היא.** דס"ל [כתובות קז:] שהמפרנס אשת חבירו שפורע לו חוב מזונותיו הרי הם מעותיו על קרן הלכי משום דלא חשיב מהני אלא מבריח ארי בעלמא:

אפי'

מסורת הש"ס

א) [לעיל לב: ושם נמצא]. ב) כתובות קז:, ג) [כ"ק נח. ב"ב נג.], ד) [כתובות קח. ע"ש], ה) [ל"ל וטבעת ליראות], ו) ל"ל והמדיר.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שוקל וכו' כלום הם"ד ואח"כ ל"ל פיסקא גמ' ואח"כ מ"ה מדקתני וכו' ידים ממש אלמא כ"ל והד"ש:

תוספות

אימא שלא יעלום חיטין. משום הנאת מאכל לעיסתן ואפי' מחטין של מדיר עצמו: **וטבעת ליראות בה.** כאדם עשיר בבית המשתה וע"י כך יתנו לו מנה יפה: **מאן תנא אמר רבא ר"א היא.** וא"ת תנן חדא ומנא בריסא ר"א ר"ל דמכח הך דהכא מדקדק לעיל דאתי כר"א דלי לאו הא' הוי הוי מוקמינן ליה כאחר והכ"ע ולכך מדקדק הכא מניפא:

עין משפט
נר מצוה

ב א ב ג ד ה מיי' פ"ו מהל' נדרים ה"א ב סמג לאוין רמב עושין ע"ד ד מי' רכא סעיף א:
ג ו ז מיי' פ"ו שם הל"ב וס"ז הל' ו סמג שם טור ש"ע שם סעי' ב ג:

פירוש הרא"ש

והא מן מאכל נדר. דמשמע דוקא אוכל נפש: **אימא שלא יעלום חיטין על מכתו.** דלרפואה נמכה היא כדתנן בפרק [שני דפסחים] (ד' לט:) לא יעלום אדם חטים ויתן על גבי מכתו מפני שהם מחמיצות דהנאת מאכלך משמע שהוא הנאה מגוף המאכל בלא המלה: **הנאה המביאה לידי מאכל עלי.** הייט תקון או דבר שיהא לקנות בו מאכל: **שק להביא בו פירות בו.** דלא תימא דוקא תקון מאכל קמ"ל דאף נמי מקרי הנאה המביאה לידי מאכל: **סום לרכוב עליו.** לבית המשתה: **וטבעת ליראות בה.** כדי שיכבדוהו להוסיף לו מנות: **מיפסק ומיזל בארעיה.** לקנה דרכו ילך לבית המשתה: **ואידך דתנא רישא לא ישאילנו.** דלא תימא דוקא שפוד וקדרה: **מתני'** מקום **שמשכירין כיוצא בהן אסור.** דכיון דדרך להשכיר כיולא בה והוא מוחל לו השכירות כאותן הדמים הוא יכול לקנות אוכל נפש והוא הדינו מהנאה המביאה לידי מאכל: **גמ'** מכלל דרישא אע"פ שאין משכירין. כלים שעושין בהם אוכל נפש למודר ממנו [ומאכל]: **מתני'** שוקל לו שקלו. מחצית השקל חייב כל אחד מישראל בכל שנה לצורך קרבנות ציבור [ו]והמודר יכול לשקלו בשבילו דמצוה בעלמא הוא דעבד ואין דינו כפורע שאר חובותיו: **ומחזיר חובו.** בגמרא מפרש לה: ומחזיר לו אבידתו. בגמרא מפרש לה: **תפול הנאה להקדש.** שאין יכול לעכבו שלא היה נהנה ממנו ולריך ליתנו להקדש לפי שאסר עליו הנאתו כהקדש הלכך כל הנאה הבאה לידו ממנו הקדש הוא ולא מלי לסולייכה ליס המלה דלאו כל כמייה להפקיר להקדש והייט דדייק מהכא בגמרא דיש מעילה בקונמות: **גמ' אלמא אברוחי ארי בעלמא הוא.** הפורע חובו של חיובר חשוב כמבריח ארי מעבר חבירו שאינו חייב ליתן לו על זה שכר כדאיתא בפרק הכותם לחן לדיר (ב"ק נח.) פורע חובו נמי אינו חייב בגלגם ומחיל לו דאי לא נמצא מהנהו:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com